

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΟΗΝ ΤΩΝΣΕΝΤ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΙ' Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ

Ο έβδομο πάτωμα μιάς επτάώροφης ε-
πομιόφορης πολυκατοικίας —έχει σε μιά
αίτ' τις πιο φτωχικές συνοικίες του
Λονδίνου— αποτελείται από καμιά τρι-
ανταριά κλουβιά, ή κελλιά, ή ποικιλό-
τροπες, τελοσπάντων, στα όποια ο σπι-
τονοικοκύρης έχει δώσει τη μεγαλοπρε-
πή όνομασία εδωμάτια εδωέρα και εψή-
λιας. Τά νοτιάζει δε στον πρώτο φιλά-
θλο φτωχοδιάβολο, που έχει το κοινό-
γιο ν' άνενοκατεβαίνει τά 220 σκαλοπά-
τια της σκάλας τέσσερες φορές την ή-
μέρα.

Δέν έχει ωστόσο κ' άδικο που τάχει
βαφτίσει «είδωρα κ' εψήλιας». Θα μπορούσε μάλιστα να τά ρεζλα-
μάη για επαρτολόβ έδωερα και παρατολόβ εψήλιας, γιατί σε κείνο
τό μεθυστικό ήθος που βρισκόταν, τά δέχονταν άκατάπαντα οι άνε-
μοι των δεκάξη στερητών του όρίζοντος και τά τσουρουφλίζει άπ' τό
πρωί ως τό βράδυ, ο καλοκαινός ήλιος.

Είπε πρωί άκόμα, για έναν άπ' τους έννοιαστάς, τον ποιητάκο
"Αρθου. Κοντεύει μεσημέρι, δηλαδή για όλον τον άλλο κόσμο, μά
ο "Αρθου κοιμάται Έκόμα —ή μάλλον κάνει πώς κοιμάται— ξαπλω-
μένος στο ένάμισο σανίδι του δίπην κρεβάτιου του και σκεπασμέ-
νος με μιά ψηλή κουβέρτα που μοιάζει περισσότερο με σεντόνι.

Έξω τό χιόνι λάμπει άπ' τις θεατικές άχτίδες ενός ήλιου χειμο-
νιατικού, ντροπαλά μισοκρυμμένου πίσω άπ' τους πέλλους της άνα-
θεματισμένης καταχνιάς, ενώ μέσα στο εδωμάτιο του "Αρθου κυ-
ριαρχεί θερμοκρασία Σιβηρίας, ή όποια έχει γαντζώσει στα κρεματά
της δάχτυλα τό κορμί του ποιητάκου μας και τό κάνει να τουρτου-
ρίξει από άσυχρότητα —καλλιτεχνικά άσφαλώς!— οίγη.

—Τάκ... Τάκ... Τάκ!...
Τρία δειλά χτυπήματα στην ετρανεπαράν πόρτα της ποικιλοφω-
λιάς του, άναγκάζουν τον μισοπαγωμένο "Αρθου να πεταχτεί άπ'
τό κρεβάτι του. Τά δόντια του κροταλλίζουν σαν σπαιόλιμες καστα-
νιέτες και τά πόδια του θα χορητηρόσαν, καθώς ήθαν σ' έπαρη
με τό γυμνό πάτωμα, άν δέν είχε την πρόνοια ο "Αρθου μας να
κοιμηθεί άποβαδύς με τά παπούτσια.

«Όστόσο, ξεκινάει για την πόρτα, την όποια κ' άνοίγει. Μιά χα-
ριτωμένη λεπτή, χλωμή κοπέλλα, διαβαίνει τό κατάφωτο μπάνιο στο
δαμάτιο του "Αρθου, σφίγγει τρυφερά τό χέρι του —μ' ένα γλυκό
χαινώγειο στα χείλη της— και ψιθυρίζει :

—Καλημέρα, "Αρθου... Κοιμάσαι άκόμα ;...

Ο "Αρθου μας, ξαφνιασμένος άπ' την άπροσδόκητη έπίσκεψη
της Ντόλλυ —έτσι τη λέν και σάς την παρουσιάζουμε, αγαπητοί μας
αναγνώστα!— θέλει κάτι να της πη, μά τά σαγονία του, που γο-
γοχητοποιούν σαν πολυόλο —άσφαλώς από συγκίνηση— τον έπι-
τόζουν να ξεστομίζει λέξη.

Μά, άν έπιτοδίζεται ο ποιητής
μας από λόγους ανώτερας βί-
ας να μιλήσει, δέν έπιτοδίζεται
καθόλου να τυλίξει τό δεξί του
μπράτσο γύρω στο λυγερό κορ-
μάκι της κοπέλλας και να την
τραβήξει παραμέσα, κλείνοντας
την πόρτα συγχρόνως.

Η Ντόλλυ του τον κοιτάει
γλυκά, έξακολουθεί να του χαμο-
γελάει και βλέποντάς τον που
τουρτουφρίζει, τον τυλίγει στοργι-
κά με τό μάλλινο σάλι της και
τόν άναγκάζει —σπρώχοντάς τον
μαλακά— να καθήσει στην άκρη
του κρεβάτιου του.

—Πώς ήταν αυτό τό ξαφνι-
κό, καλή μου Ντόλλυ; ρωτάει
τέλος ο "Αρθου. Πώς μάς θυ-
μήθηκες πρωί-πρωί ;

Η Ντόλλυ μας —ή Ντόλλυ
του δηλαδή— τον κοιτάει μισο-
ασπληρά, τον φοβερίζει με τό
δαχτυλάκι της και του λέει :

—Δέν ντρέπεσαι, καλέ. Πρωί-
πρωί είν' άκόμα, ή μεσημέρι ;...
Σκέψου πώς σχολάσαμε για φα-
γητό άπ' τό έργοστάσιο που δου-
λεύω. "Ας είνε... "Ελα να φά-
με κάτι μαζί και τρώγοντας τά
λέμε...
"Άγωνία κ' άμχανία ζωγρα-
φίζεται στο πρόσωπο του ποιητού

μας, μόλις άκούσει εκείνο τό φοβερό «ελα να φάμε κάτι», και τά μά-
τια του παιχνιδίζουν τρομαγμένα προς τό σωτάρι του τραπέζιου του,
μέσα στο όποιο είνε σίγουρος —πολύ σίγουρος, δυστυχώς— πώς δέν
υπάρχει ούτε ξεροκόμματο.

Μά γρήγορα ή μορφή του ξανασυννεφιάζει, γιατί τά θεοϊσματα
χαριτών που ξετυλιγονται, τραβούν την προσοχή του προς τά λε-
πτά κ' ωχρά χεράκια της καλής του : Κλείνουν δυό δρεχτικά κα-
τάλευκα φωμακία, τά χαρτιά αυτά, συντρυφεμένα —τά καϊμένα—
κ' από άρκετές γαργαλιστικές φετίτσες σαλιανού και μουραδέλλας!

«Τών φρονιμών όλίγα». Έξέρει από παροιμίες, φαίνεται, ο ποιη-
τής μας, και δίχως πολλές κουβέντες και διατυπώσεις, οίχνηται στα
λουκούλλια εκείνα φαγητά, κ' ενώ ή γεμάτης από λατρεία ματιές
του βυθίζονται στα γαλανά ματάκια της άγαπημένης του, τά σαγό-
νια του δουλεύουν με γρήγορο ρυθμό, κρατώντας κ' αυτά τό «είσο»
στα σαγονάκια της τρυφερόης και στοργικής παράς του.

Σε λίγο έχουν άποφάσι πειά. Χορτασμένος, ξεσταμμένος, ευτυ-
χιμένος και πλημμυρισμένος από άνέγκραστα συναισθήματα, ο ποιη-
τάκος μας ο καϊμένος, κρατάει τώρα στα χείρια του τά χεράκια της
καλής του Ντόλλυ και ψιθυρίζει έξοστατικό :

—Δύμισον ήμνες πέρασαν από τότε που σε πρωτογνώρισα, ο-
μορφο άγγελουδί μου. Κι' άμέσως από την πρώτη στιγμή έννοιωσα
πώς ή καρδιά μου θα σου άνήκη για πάντα. Μεταμορφώθηκα όλο-
τελα από τότε. Δέν με φοβίζουν πεινες, περιφρονώ τις παγωνιές, ή
δυστυχίες κ' ή στερήσεις λές και με χαϊδεύουν —άντι να με λυγί-
σουν— κ' έγγάζονται άκατάπαντα με δρεξί και οστρο. Τελείωσε
ή «Συλλογή» μου, και σε λίγες μέρες τά ποιήματά μου θα διαβό-
λονται άπ' όλους. Την έστειλα προχθές στον εκδότη και χθές
πέρασα από κει, με συνεχάρηκε ένθουσιασμένος και με βεβαίωσε για
την έπιτυχία της.

Την κοιτάζει θριαμβευτικά κ' ή Ντόλλυ, χαμογελώντας από ευ-
τυχία, τον ρωτάει χαμηλόφωνα :

—Τι πράγμα είν' αυτό ή «Συλλογή», χουσέ μου "Αρθου ;
Έκείνος χαμογελάει για την άγνοία της και της έξηγει με τόνο
προστατευτικό στη φωνή του :

—Νά... Η «Συλλογή»... Δηλαδή... Πώς να σου τό έξη-
γήσω ; Νά... Τά ποιήματα που γράφω, θα τά βγάλω σε βιβλίο
κ' ο κόσμος θα τά διαβάσει άγρόχροντάς το άκριβά. Κατάλαβες ;

Δέν έχει σημασία, άν δέν πολικατάλαβε ή Ντόλλυ. Σημασία για
τόν "Αρθου έχει τό γεγονός, ότι ή Ντόλλυ του τον θαυμάζει, τον
κωμίζει για άνθρωπο ανώτερο —ίσως και νάνα, ο φτωχός!— κρέ-
μεται άπ' τά χείλη του σαν μιλάει κ' ή τρυφερή καρδοβία της γο-
γοχηπάει στο άντίκροσμά του.

—Ναι, έξακολουθεί με οστρο ο "Αρθου. Είμαι σίγουρος για
την έπιτυχία, καλή μου Ντόλλυ. Και τότε πειά, θα πάμην ή φτώχεια
να μάς δέχνη, ή φήμη θα μου χαμογελάει και τό χούφια που σαν
τυφλό θα χώνεται μονάχο του στις τσέπες μου, θα μάς ξεσφαλίση
ένα μέλλον ευτυχισμένο κ'
άνετο. Έσένα μονάχα αγα-
πάω, καλή μου, μικρή μου
Ντόλλυ. Ήρίν σε γνωρίσω,
δέν λούσα. Έσύ με δημιούρ-
γησες. Δέν μπορώ να σου πώ
πόσο με κάνει ευτυχισμένο ή
άγάπη σου. Φοβόμαι αληθινά
για την ευτυχία μου αυτή και
τά χείρια μου διαρκώς χτυ-
πούν μηχανικά ξόλο.

Έκείνη τον κοιτάζει με
θαυμασμό. Αποφασίζει να τον
διακόψει, ψιθυρίζοντας :

—Τι όμορφα που μιλάς,
"Αρθου. Πόσο σ' αγαπώ.....

Κι' εκείνος, συνεπαρμένος
άπ' τό μύρο του άγνού των
ειδυλίων, της λέει έξοστατι-
κός :

—Είσαι ή Καλωσύνη χει-
ρονοιαστή. Είσαι ή Άδωότης.
Είσαι ή όμορφιά ζωντανει-
μένη. Είσαι τό ευτυχισμένο
μέλλον μου, άφού στάθηκες
πρωτά-πρωτά ή παρηγορία μου
στη δυστυχία. Όλες ή άλλες
γυναίκες είνε κοκέτες, άμυα-
λες, ύστεροόβολες, ήλίθιες...

Ένώ εσύ είσαι όμορφη, έξυ-
πνη, λεπτή, διακριτική, σεμνή,
ένάρετη. Σ' αγαπώ τρελλά,
χρυσή μου Ντόλλυ, και θα σε

—Είσαι ή Καλωσύνη χει-
ρονοιαστή. Είσαι ή Άδωότης.
Είσαι ή όμορφιά ζωντανει-
μένη. Είσαι τό ευτυχισμένο
μέλλον μου, άφού στάθηκες
πρωτά-πρωτά ή παρηγορία μου
στη δυστυχία. Όλες ή άλλες
γυναίκες είνε κοκέτες, άμυα-
λες, ύστεροόβολες, ήλίθιες...
Ένώ εσύ είσαι όμορφη, έξυ-
πνη, λεπτή, διακριτική, σεμνή,
ένάρετη. Σ' αγαπώ τρελλά,
χρυσή μου Ντόλλυ, και θα σε

